

<http://hallofpeople.com/gr/>

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Αποχαιρετισμοί στη μουσική

Τ' όνειρο μου πια δεν είναι να χαρώ, μήτε να ζήσω,
μα να πω μια λέξη μόνο, σα μια φλόγα, - και να σβήσω.
Κι όσο ζω, κι όσο μαθαίνω, τόσο νιώθω, αλίμονο μου,
το βαθύ και το μεγάλο κι απροσμέτρητο κενό μου...
Μόνος ήρθα, κάποιο βράδι, μόνος πόνεσα για λίγο,
μόνος έζησα του κάκου, - κι όπως ήρθα και θα φύγω.

(δημοσιεύτηκε στη «Νέα Εστία», στις 15.1.1944
μαζί με την αναγγελία της αυτοκτονίας του)

Ερωτικό

Στίχοι: Ναπολέων Λαπαθιώτης, Μουσική: Νίκος Ξυδάκης

Πρώτη εκτέλεση: Ελευθερία Αρβανιτάκη

Καημός αλήθεια να περνώ
του έρωτα πάλι το στενό
ώσπου να πέσει η σκοτεινιά
μια μέρα του θανάτου.

Στενό βαθύ και θλιβερό
που θα θυμάμαι για καιρό
τι μου στοιχίζει στην καρδιά
το ξαναπέρασμά του.

Ας είν' ωστόσο, τι ωφελεί
γυρεύω πάντα το φιλί
στερνό φιλί, πρώτο φιλί
και με λαχτάρα πόση.

Γυρεύω πάντα το φιλί
αχ, καρδιά μου
που μου το τάξανε πολλοί
όμως δε μπόρεσε κανείς
ποτέ να μου το δώσει.

Ίσως μια μέρα όταν χαθώ
γυρνώντας πάλι στο βυθό
και με τη νύχτα μυστικά
γίνουμε πάλι ταίρι

Αυτό το ανεύρετο φιλί που το λαχτάρησα πολύ
σαν μια παλιά της οφειλή, να μου το ξαναφέρει.

Εκ βαθέων

Λυπήσου με, Θέ μου, στο δρόμο που πήρα,
Χωρίς, ως το τέλος, να ξέρω το πώς,
- χωρίς να' χω μάθει, με μια τέτοια μοίρα,
ποιο κρίμα με δένει, και ποιος ο σκοπός!
Λυπήσου τα χρόνια που πάνε χαμένα,
Προτού η νύχτα πάλι βαριά ν' απλωθεί
Ζητώντας τους άλλους, ζητώντας και μένα,
Ζητώντας εκείνο που δεν θα βρεθεί!
Λυπήσου όλα εκείνα που πάνε του κάκου,
Γιατί έτσι τους είπαν πως είναι γραφτό,
Και γίνονται χώμα, στα βάθη ενός λάκκου,
Χωρίς να γυρέψουν το λόγο γι' αυτό!
Λυπήσου και κείνα, λυπήσου και μένα,
- και μένα που πάω με καρδιά στοργική,
ζητώντας μια λύση, σε πράγματα ξένα,
που δεν έχουν, Θέ μου, καμιά λογική...
Λιγάκι να κάνω πως κάτι με σέρνει,
Λιγάκι να φέξει μες στα σκοτεινά,
Κι αμέσως η μοίρα μου να ξαναπαίρνει,
Κι αμέσως η νύχτα γυρίζει ξανά...
Λυπήσου με, Θέ μου, στην απόγνωσή μου,
Λυπήσου την φλόγα που ματαιία σκορπώ
- λυπήσου με μες στην αγανάκτησή μου,
να ζω δίχως λόγο και δίχως σκοπό...

Κι έπινα μέσα από τα χείλια σου

Κι οι μπερντέδες ήταν κόκκινοι
Κι ήταν άσπρο το κρεβάτι,
Κι όλο θόλωνε, όλο μέλωνε
Το γλυκό σου μάτι,
Και τα χέρια σου πλεκόντουσαν
Στο κορμί μου γύρω γύρω,
Κι έπινα μέσα απ' τα χείλια σου,
Γλυκιάν άχνα σαν το μύρο,
Και σταλάζανε απ' τα χείλια σου
Γλυκά λόγια σαν τα μύρα,
Και ήταν άσπρο το κρεβάτι μας
Κι οι μπερντέδες σαν πορφύρα...
Έτσι αγάπη μου σε χόρτασα
Κι έτσι αγάπη μου σε ήπια
Μέσα στ' άνομα αγκαλιάσματα
Στ' άνομα καρδιοχτύπια
Κι απ' το μέλι ποθοπλάνταζε
Το κορμί σου και το μάτι
Κι οι μπερντέδες ήταν κόκκινοι
Κι ήταν άσπρο το κρεβάτι

Κλείσε τα παράθυρα

Κλείσε το παράθυρο μη βλέπουν οι γειτόνοι,
και την πόρτα σφάλισε και σβήσε το κερί,
η αγκαλιά μου επύρωσε, σαν τη φωτιά, και λιώνει,
για σφιχταγκαλιάσματα κι όλο καρτερεί.

Κλείσε, μη μας βλέπουν λοξά οι ματιές του κόσμου,
δωσ' μου το χειλάκι σου, που είν' απαλό, νωπό,
Έχω κάτι ολόγλυκο, για σένα, απόψε, φως μου,
έχω κάτι ολόγλυκο, σα μέλι, να σου πω.

Έλα πέσε πάνω μου και μην κοιτάς με τρόμο.
Το κερί μας έσβησε, δε μας θωρεί κανείς,
Ξέχασε πως βρίσκονται κι άλλες ψυχές στο δρόμο,
κι έλα να κυλήσουμε σε πέλαγα ηδονής.

Έλα, ως τα μεσάνυχτα θα σε φιλώ στο στόμα,
έλα, κι είναι οι πόθοι μου τρελοί, τόσο τρελοί,
που το γλυκοχάραμα θα μας προλάβει ακόμα
στο πρώτο μας αγκάλιασμα, στο πρώτο μας φιλί.

Κι όταν σε ρωτήσουνε, τη χαραυγή, οι γειτόνοι,
για ποιο λόγο σφάλισες, αχ!, πες τους, να χαρείς,
πες τους, πως, στην κάμαρα, φοβάσαι άμα νυχτώνει,
κι έπεσες και πλάγιασες νωρίς, τ' ακούς; νωρίς.